

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-10-22)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Lassen FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1866-10-22)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 46. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L001991800000017.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Kjøbenhavn. 22de Octb. 1866.*

Gud

bevare alle ret- og ikke rettroende Mennesker i Christenheden for Rengjøring. Jeg er idag bleven uddreven af min Hule, — det kunde nu endda passere — men alle mine Benrade, Staffelier, Malerier, Buxer, Hatte, Hellebarder, Tobakspiber etc. etc. ere blevne bragt i den forfærdeligste — Orden af ældre og yngre Vaskerkoner, der saasart jeg gjør Mine til at ville trænge mig ind, svinge et uhyggeligt Scepter i Form af en „Karrekklud“, og drive mig skyndsomt paa Flugt. Saa det var nu Kjendsgjerningerne; Formodningerne derimod ere af en ligesaa „unheimiscli“ Art, nemlig, at hele denne Revolution vil vedvare indtil den sildige Aften, og jeg er bange for at disse Formodninger ville finde Realitet, og da: Adieu mon plaisir for den Dag. Imidlertid, al denne Uhyggelighed har bragt mig — maaske lidt sent mener De vel — paa Tanke om det hyggelige „Fuglebuur“ udenfor den liberale By Randers, og saaledes ogsaa paa Tanke, om at jeg med Skam at tilstaae, alt for længe siden burde have besvaret Deres ærede sidste Skrivelse, og takket Dem for det Indlagte. Nu kan jeg altsaa gøre begge Dele, og tillige bemærke, at jeg gjorde Pauline Worm den Ære, at blive saa irriteret af den lille Piece, at jeg alts. 47 havde Concepten til en Bladartikel færdig, da Uriddeligheden i Forbindelse med Latterligheden i at give sig i Kast med et vanvittigt Kvindemenneske, først faldt mig i Øinene, og bragte mig til at nedlægge Vaabnene til en værdigere eller idetmindste mere planmæssig og mindre skrup-gal-forfængelig Modstander traadte frem, hvilket neppe kan vare længe.

Som Nyheder fra Residentsen maa iøvrigt noteres en speciel, den nemlig, at jeg er bleven meget stadig — ikke adstadig — og arbejder hele Dagen, dels paa det skønne Academi for de kgl. Konster, dels i mit Atelier med Studiehoveder og Landskaber. Om Natten søger jeg ægte franske Arbeidere op paa en Kneipe, hvor de har deres Tilhold, og taler, drikker, synger og ryger med dem, altsammen — Gud bevares — for Sprogets Skyld, hvoraf jeg forresten i den rivende Fart, det tales i, ikke forstaar det Halve. Andre Nyheder kjender jeg forresten ikke, og jeg betvivler at der i detheletaget gives Nyheder, som ikke allerede have været gamle for mange Aar siden, medmindre det skulde være en saadan som hvis Conferentsraad Madvig en smuk Dag opdagede, at hele hans „System“ var, med Tugt at melde „Sludder“, og slog sig til at være Bondeven; dog det vilde være en altfor stærk Antagelse udenfor Virkeligheden.

Maa jeg nu bede Dem modtage disse Par Linier kun som en lille causa memoriandi, og sende mine bedste Hilsner saavel til Deres Frue som til „Maria og Kirsten“ (les jeunes demoiselles) ligesom De selv hilses paa det Venligste af

Deres hengivne  
H. Drachmann.

verte

Død og Pine. Der falder mine Øine pludseligt paa min sorte Kjole, hvis Skjøder befinde sig skrævende over min Stoleryg. Den skal nemlig gjøre Tjeneste iaften til „Ædebal“ (Kjøbenhavnsk Udtryk for Confirmationshøitidelighed) Og herved erindres jeg da om at Deres Frøken Datter enten igaar eller paa næste Søndag eller en anden Gang blev udnævnt til virkelig Bærer af hin anførte Titel. Maa jeg i denne høitidelige Anledning føie mine profane Ønsker til alle de hellige, der rimeligvis ikke have manqueret. Og hvis Deres Frøken Datters Frøken Veninde Frøken Kirstine endnu engang skulde være undergaaet sammes. 48 Forfremmelse, beder jeg ligervis samme Ønsker gentagne. Kun Skade, at alt dette før er gaaet mig af Glemme. Jeg vilde da have tilladt mig at oversende et lille Fladstrandsmalerie med rosenrøde Skyer, opgaaende Sol, og Munkestemning. Imidlertid, det kan jo komme med Tiden. — A revoir og Hilsen til den ganske Familie.